

Granollers V Vila Claveriana

Salut cantors

Clavé en la seva infància

L'infant romania envoltat d'un bon ambient menestral, més aviat tirant cap a la classe burgesa. L'emplaçament de la casa on havia nascut arrodonia encara aquesta posició. La plaça del Duc de Medinaceli es pot dir que presidia una sèrie de palaus i edificis senyorials habitats per aristòcrates i altres dignitats.

Però no tot eren grandeses al barri. Molt a prop hi havia la Ciutadella, l'enorme i odiada Ciutadella, que es pot dir que cenyia els actuals emplaçaments de l'estació de França amb el començament del carrer de la Princesa, el Born i un tros del parc. Realment era trista la gran fortificació feta alçar per Felip V. La baluarda tenia un segle d'existència quan Clavé arribava en aquest món i encara s'escoltaven els laments i els crits d'angoixa dels pobres que hi anaven a raure; els trets dels afusellaments que hi havia hagut de tretze presoners...

Aquesta circumstància comportava, però, que per tals indrets hi haguessin desfilarades de tropes amb les corresponents xaranges que servien per a desvetllar les inquietuds musicals, encara en potència, de l'infant mig malaltís que anava creixent bo i passant moltes hores a la falda de la mare...

Les coses no anaven, doncs, fines a la família Clavé, ja que a l'ensorrament del negoci s'hi afegia la preocupació pel més jove dels fills de la casa. Fou una llàstima que no pogués seguir els estudis amb la constància que és del cas, més encara perquè en les classes es distingia per la seva aplicació i també pel bon discerniment que tenia de les coses, de manera que el mestre se n'aprofitava fent-lo servir d'ajudant. En les hores de lleure i quan la mare el deixava sortir al carrer, reunia companys del barri i tots plegats organitzaven una xaranga de la qual ell era el cap de colla. Les bandes de música sorgien com per art d'encantament, de manera que tant pel nom patrimonial de cada un dels infants, aquest i l'altre eren coneguts pel "timbal", "el bombo", "el platerets", "el corneta" i "el flabiol" construït aquest amb una canya. A tots els haurà esperat i reunit a la sortida de l'escola, però és que abans ja s'havia entaforat a la caserna dels soldats de la Ciutadella per escoltar les marxes i les peces de música que interpretaven. Sabia retenir-les i les cantussejava pels seus dintres, talment com si fos un dels músics de la banda. Alguns assaigs tenien per marc l'indret que avui és la Porta de la Pau. Aquest fet li permetia de posar-se davant del grup de companys que, en una autèntica desfilarada, recorrien els carrers de la Barcelona vella; uns infants que en alguna ocasió fins hi tot es col·locaven davant de la banda militar en una mena d'engallament infantil espontani i incontenible. Si repartia els figurats instruments als seus companys, abans els feia aprendre el respectiu so amb les impostacions dels diferents tons de les veus. La gent del barri contemplava admirada l'espectacle, però el qui tothora en restava sorprès era el músic major de la banda del regiment, que no arribava entendre que aquell estol d'infants pogués conèixer tan bé la composició interpretada i, sobretot, que el petit de la colla els dirigís amb tanta autoritat.

El mar i la caserna —especialment la música que eixia de la caserna— es pot dir que foren els seus companys, les seves aficions, en els dies llargs i ensopits que no podia anar a l'escola. D'amagat dels seus se solia escórrer per entre les fustes del magatzem dels baixos del taller per anar a respirar l'aire del mar i per escoltar melodies. Aigua i música les tenia a les mateixes portes de casa seva i per això devia pensar que qualsevol s'està enmig del polsim de les serradures...

(Text del llibre Josep Clavé i la seva època de Josep M. Poblet)

Deu anys de la Coral Albada

«Per art d'encantament

Al començament dels vuitanta la Germana Carme Piguillem, que portava poc temps a Granollers, va començar un encanteri fet de vigor i tolerància a parts iguals, de molta gratuïtat i alguns estímuls escalonats tot amant amb una infinita paciència i una tenacitat tan gran, que els desànims es van desanimar. I així, per art d'aquest encantament, d'una colla de granotes —i que ningú no s'ofenguí— en va fer una coral: la Coral Albada.

Després de la sorpresa, tots ens hi hem anat acostumant. Ens han acompanyat en totes les festes grosses i hem escoltat, com aquell qui res, interpretacions cada vegada més difícils.

Al so dels noranta, els "pueri" han esdevingut adults. I avui, deu anys després, celebrem una festa de gratitud. Gratitud a la Germana Carme, és clar, i a les companyes Vedrunes que sempre han recolzat la seva tasca educativa. Gratitud a les famílies que han donat tota mena de suport a la Coral. Gratitud especial per aquelles famílies que han vetllat més de prop totes les activitats i les trobades i les sortides.

Gratitud als companys i companyes de les altres corals i a les seves famílies que els han acollit arreu de Catalunya i a Castella, a França i a Itàlia. Gratitud a les comunitats cristianes que els han obert les portes a aquesta experiència de fraternitat.

I gratitud a Déu, sobretot, per aquests deu anys de vida i de creixença, de descoberta progressiva de la infinitud de l'art i d'haver tingut la possibilitat de veure'l com a signe del seu Amor immens.

Acabat l'aniversari, ens pot passar que ens preguntem quin serà el futur de la Coral Albada, després d'aquests bellíssims deu anys. La resposta està només al cor de les persones ja grans que la constitueixen, en ús de la seva llibertat. Pel que fa a nosaltres, juntament amb la felicitació —com a present d'aniversari, per l'apreci que els tenim i per les moltes hores esperànçades que ens han regalat— volem donar-los la plena seguretat del nostre més fidel recolzament. Gràcies!»

Mn. Blai Blanquer

De gom a gom

A Granollers es commemorà una efemèride aconseguida com allò que es sol dir: Cantant i xiulant, quan a un fet no si li vol donar importància, si bé, l'efemèride n'havia de tenir un xic força, perquè a l'església parroquial de Sant Esteve a l'hora de l'acte de commemoració presentava l'agradable aspecte de desmesurada solemnitat que, per fer-ne una adequada lloança, podem dir estava de gom a gom. Poden estar ben confois els granollerins, del primer a l'últim, que la Coral Albada, com a gonfanó, han aconseguit un moviment cultural musical que honora a la capital del Vallès Oriental.

Del programa d'aquest desè aniversari amb que s'obsequià als qui es mobilitzaren, encertadament, i assistiren al llarguíssim concert ofert per una munió de cantaires de diferents poblacions adherides a la Federació Catalana de Pueri Cantores, us n'oferim el text que diu:

Per després de deus anys

Celebrem els primers deu anys d'existència de la Coral Albada sota el signe de la continuïtat: els hem volgut celebrar acompanyats dels nostres amics i amb la mateixa senzillesa amb què vàrem començar.

Estem convençuts, però, que d'ençà del primer concert fins avui ha passat quelcom més que el temps i per tant més fort que el temps.

Direcció, cantaires, mares, pares... i una gernació de persones hi han esmerçat molt més que el seu temps: voluntat, esforç, veus i treball. Tot i tots plegats, sense que ningú no ho hagués calculat per endavant, han creat amistats i un subtil nus de relacions personals que, cal dir-ho, són valors molt poc comuns en un món ple d'interessos i profits calculadíssims.

El producte acabat d'aquests esforços, cadascú els seus, i d'aquesta comunió d'ideals ha estat fer música coral, bona música perquè es fa amb un instrument innombrable, l'instrument més original, antic i expressiu de la Creació: la veu humana. Per això la música polifònica és tan adient per la celebració de la fe i el culte cristians als quals la Coral Alba-

da des del seu naixement hi ha volgut dedicar la part més important del seu treball.

En el pòrtic d'aquest concert d'aniversari la Coral tenia un deure de justícia pendent que ara volem atènyer. La Coral Albada sense la seva directora, la Germana Carme Piguillem i Llorens, no hauria pas estat possible. La paciència de la Germana Carme, la senzillesa, la seva tenacitat, la seva concisió, evidentment el seu bon gust musical, han estat decisius i insubstituïbles per l'existència de la Coral Albada. Potser mai no li haviem dit. Ara en deixem constància. Hem d'agrair tantes coses que no podem oblidar els Grups Corals i Cors que tot formant part de la naixent Federació Catalana Pueri Cantores, des de la qual en són una mostra molt representativa, i que avui ens acompanyen; al llarg d'aquests deu anys ens han servit d'estímul Gràcies.

Prop de 400 cantaires

Quantitat elevada de cantaires foren els qui participaren expressar una amical felicitació a la Coral Albada cantant les seves cançons en les següents agrupacions: Coral Sol i xent, de Granollers; Petits cantaires de Nostra Senyora, de Barcelona; Petits cantors L.A.M. Scherzo, de Terrassa; Cor Infants d'El Vendrell;

Coral Garbí (grup mitjà), de Sabadell; Conjunt de corda P. Antoni Soler, de Sabadell; Conjunt Instrumental J. Blancafort, de la Garriga; Coral Agermanats, de Margat de Mar; Coral Ntra. Sra. Escolles Pies de la Diputació, de Barcelona; Escolania-coral de Sant Agustí, de Sabadell que foren els més menuts cantaires; Coral Garbí, de Sabadell; Escolania Parroquial de Sant Esteve, de la Garriga.

Primera cantada de l'Himne

Els components de la Coral Albada completà el desè Aniversari donant a conèixer per primera vegada l'excel·lent cantada "del treball d'orfebreria musical i literària que és l'Himne de la Coral Albada. En Ramon Munné i Coll hi ha posat la lletra i el pare Odilo M. Planas, Monjo de Montserrat, hi ha posat la música, generosament ens l'han regalat", així constava en el programa.

Finalitzà la commemoració amb la cantada de prop de 400 cantaires que emplenaren de gom a gom l'espaiós altar de la parròquia no caldria dir, en agraïment el 10 Aniversari finalitzà amb l'obsequi d'un berenar.

Per molts anys Coral Albada!...

L'Observador

Ramon Munné, autor de l'Himne de la Coral Albada

PREFABRICATS

LOMAR S.A.
FORJATS I TERRATZOS

Muntanyola, 2 - Tel. 870 07 50 GRANOLLERS